

вители на други етнически общности. В наше време официалният „имунитет“ за доста професии, изискващи ниска професионално-образователна квалификация, при това апликирани с крайно отрицателни оценъчно-представителни характеристики, е отново съхранен най-вече за представителите на ромския етнос. Това важи за гробарите, за работещите в моргите, за теляците, за боклукчиите, за колачите.

Тези одиозни обстоятелства естествено предизвикват съответни размишления, индуцират формулирането на ред въпроси. Така например логично би следвало да възникнат въпросите: **някаква своеобразна некрофилия ли съществува в бита, културната интенционалност и душевността на циганите, за да е налице тази вековечна тяхна обвързаност с боклука, излишното и ненужното, с вредното и мръсното за другите и обществото?** Има ли тук някакви други причини и обяснения, коренящи се именно и тъкмо в социопростратвената локализация на ромите и по своему предопределящи тази „резервация“ на професионално-функционалните им ангажменти към боклука и т. н.?

Наистина, един преднамерен феноменологичен поглед към релацията на ромите с подобна специфична некрофилска ориентация като че ли би дал някакви положителни, потвърждаващи резултати. **Защото част от конститутивните характеристики от „портрета“ на некрофила сякаш релефно могат да бъдат открити и в социалната физиономия на циганите, реещи се сред сметищата и боклуците.**

В един от фундаменталните си трудове „Анатомия на човешката деструктивност“ Ерих Фром отделя цяла глава на социалните и психологическите измерения на некрофилската ориентация и изява. За него некрофилията в характерологичен смисъл може да бъде описана като страстно влечение към всичко мъртво, разлагащо се, гниещо и нездраво. Тази страст прави живота неживо, разрушава го в името и само заради самото разрушение. Това е особен повишен интерес към всичко механично, своеобразен стремеж към разчленяване на живите структури. Ярکو свидетелство за проявата на некрофилския характер е убеждението, че всички проблеми или конфликти могат да се разрешат само с прилагането на сила. Тъкмо те – силата и насилието – са първото и последното решение във всяка,